

УДК 343.91-054.6 (477)

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-3-413-420

Гела ЧХЕІДЗЕ[©]

аспірант

(Національна академія внутрішніх справ,
м. Київ, Україна)

ДЕТЕРМІНАНТИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ СТОСОВНО ІНОЗЕМЦІВ

У статті визначено шляхи кримінологічного визначення детермінантів, що впливають на вчинення кримінальних правопорушень стосовно іноземців, що містять у собі два аспекти: віктимологічну установку особи-іноземця і конкретну життєву ситуацію, що складається до моменту вчинення кримінального правопорушення. При цьому звернуто увагу, що під час вчинення умисних злочинів вирішальну роль, як правило, відіграє антигромадська установка, тоді як під час вчинення необережних злочинів зростає роль життєвої ситуації. Стосовно предмета цієї статті перше – це конкретна людина – іноземний громадянин та вчинювані щодо неї протиправні дії кримінального характеру, а друге – злочинність як особливе соціальне явище. Головним залишається те, що злочинна спрямованість щодо таких осіб через їх громадянську належність, спосіб життя і поведінку створює передумови для вчинення саме щодо них кримінально-протиправних діянь.

Ключові слова: іноземець, детермінанти, причина, умова, кримінальне правопорушення, віктимність, віктимізація.

Постановка проблеми. У сучасних умовах, коли Україною взятий упевнений курс на побудову демократичної правової держави, особливої актуальності набуває захист прав і законних інтересів особи, у тому числі й боротьба зі злочинністю. Зближення України зі світовою спільнотою стало невід'ємною частиною політичного іміджу нашої країни і поетапної реалізації потенціалу її геополітичного положення. Водночас з урахуванням розгортання широкомасштабних військових операцій у світі, змін політичного клімату в мусульманських регіонах, відбулося зростання міграційних процесів у країнах Європи, у тому числі і в Україні [1].

Водночас кримінальна ситуація в Україні, що склалась протягом останнього десятиріччя, масштаби і темпи її зростання, зробили одним з основних чинників, які перешкоджають здійсненню соціальних і економічних перетворень й вимагає вжиття адекватних заходів щодо протидії злочинності. Стабільна криміналізація суспільства, високий рівень злочинності, значне її омоложення становлять серйозну загрозу для реформ, спрямованих на побудову в нашій країні демократичної, правової, соціальної держави.

Очевидно, що своєчасне виявлення й усунення причин та умов, що сприяють вчиненню кримінального правопорушення, має не тільки правове значення, але й спричиняє позитивний психологічний вплив, демонструючи прагнення і здатність осіб, які здійснюють кримінальне переслідування, всебічно, повно і об'єктивно встановити всі обставини його вчинення, у тому числі детермінанти. Необхідно також відзначити соціальне значення їх запобіжної діяльності, оскільки виявлені і усунуті причини та умови, що сприяють вчиненню кримінального правопорушення, не можуть сприяти аналогічному або іншому кримінальному протиправному діянню [2, с. 19].

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Пошук шляхів кримінологічного вивчення детермінації злочинності набув доктринального осмислення у працях визнаних вчених-кримінологів, зокрема С. Албула, О. Бандурки, В. Голіни, Б. Головкина, О. Джужі, В. Дрьоміна, А. Закалюка, А. Зелінського,

© Г. Чхеїдзе, 2022

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-2267-6349>

mpuzyrov@gmail.com

О. Костенка, Н. Кузнецової, О. Литвака, О. Литвинова, С. Нежурбіди, В. Тулякова, Н. Ярмиш та ін. Праці згаданих учених мають фундаментальний характер і становлять підґрунтя для подальшого наукового пошуку. Однак в умовах поширення міграційних процесів, корисливості, жорстокості, насильства, організованості, окремого комплексного вивчення потребують причини та умови, що впливають на вчинення кримінальних правопорушень стосовно іноземців.

Мета статті: надати кримінологічну характеристику детермінантам, що впливають на вчинення кримінальних правопорушень стосовно іноземців в Україні.

Виклад основного матеріалу. Кримінологічне визначення причин та умов, що сприяють вчиненню кримінального правопорушення, як правило, містить у собі два взаємозалежних аспекти: антигромадську установку особистості і конкретну життєву ситуацію, що складається до моменту вчинення кримінального правопорушення [3, с. 105–106]. При цьому варто наголосити, що під час вчинення умисних злочинів вирішальну роль, як правило, відіграє антигромадська установка, тоді як під час вчинення необережних злочинів зростає роль життєвої ситуації. Стосовно предмета нашої статті перше – це конкретна людина – іноземний громадянин та вчинювані щодо неї протиправні дії кримінального характеру, а друге – злочинність як особливе соціальне явище. Головним залишається те, що злочинна спрямованість щодо таких осіб через їх громадянську належність, спосіб життя і поведінку створює передумови для вчинення саме щодо них кримінально-протиправних діянь. Отже, першочергове значення мають умови суб'єктивного характеру. Точніше, центральною є проблема особистості, але дуже істотну роль відіграє й соціальне середовище.

Злочинність як явище не може бути й поширюватися, якщо для цього в суспільстві не буде сприятливих умов. Зокрема, до останніх належать формування особистості жертви та набуття віктимності у процесі соціалізації, поширення віктимної моделі поведінки в усіх сферах суспільного життя, звикання більшої частини осіб до постійної загрози стати жертвою злочину, недотримання правил особистої безпеки в повсякденному житті тощо. Усе разом призводить до формування в суспільстві соціального типу жертви злочинності, унормування віктимної поведінки та підвищення рівня віктимності, що сприяє активізації кримінальної активності певної частини населення, зумовлює вибір на роль жертв злочинних посягань осіб певного соціотипу [4, с. 93].

Як свідчить практика, тривалий час правоохоронні органи були зорієнтовано винятково на роботу «навколо» злочину і злочинця, без належної уваги до жертви кримінального правопорушення. Внаслідок цього дотепер немає повних відомостей про потерпілих, а отже, не вивчаються особливості їх особи, лише час від часу здійснюються заходи віктимологічного запобігання, і, взагалі, фігуру потерпілого нерідко розглядають не більш як джерело інформації про злочинця і злочин, як учасника (сторону) кримінальних процесуальних відносин [5, с. 62].

У цьому сенсі важливим поняттям кримінологічної віктимології є віктимізація. Терміном «віктимізація» позначають і процес «перетворення» особи на жертву злочину, і наслідок цього процесу, що виявляється як на одиничному, так і на масовому рівні. Інакше кажучи, віктимізація це: по-перше, процес перетворення особи на жертву, по-друге, визначений загальний результат вчинених злочинів, що характеризується якісними і кількісними показниками сукупності членів суспільства або сімей, які постраждали від злочинів, злочинності загалом. Вона може вимірюватись в абсолютних і відносних показниках, відповідно до кількості потерпілих від злочинності, окремих видів злочинів і виду заподіяної шкоди. Отже, загальна картина віктимізації – це загальна віктимологічна картина, що характеризується даними про потерпілих, час, місце, засоби перетворення їх на жертв [6, с. 14].

За соціальною сутністю віктимізація становить механізм заподіяння шкоди злочинними посяганнями носіям підвищеної віктимності. Це процес утворення контингенту жертв злочинів. У результаті взаємодії об'єктивних і суб'єктивних чинників відбувається перехід (трансформація) явища віктимності в якісно новий стан – віктимізованість, тому варто розрізнити віктимізацію та її наслідки. Зв'язок між підвищенням рівня віктимності населення і збільшенням контингенту жертв злочинних посягань не прямий, а опосередкований. Формування соціального типу жертви,

віктимності й віктимної поведінки охоплюються поняттям віктимогенної детермінації, а не віктимізації. Водночас немає підстав звужувати обсяг поняття віктимізації лише до процесу заподіяння шкоди злочинними посяганнями. Віктимізація як поетапний процес містить у собі сукупність взаємодетермінованих явищ: 1) підвищення рівня віктимності до соціально небезпечної межі; 2) вплив криміногенної віктимності на мотивацію злочинної поведінки та вибір потенційних жертв; 3) учинення злочинів проти носіїв підвищеної віктимності; 4) сукупний результат учинених злочинів, що включає в себе різні види заподіяної шкоди, загальну кількість жертв злочинів протягом певного періоду, а також накопичення в суспільстві наслідків злочинності, що у зворотному порядку впливають на злочинність і криміналізацію суспільства [7].

За результатами виконаного нами дослідження визначено, що у багатьох випадках, які призводять до злочинного посягання, найважливішою обставиною є *поведінка жертви кримінального правопорушення*, а саме злочинець та жертва кримінального правопорушення, як це не парадоксально, взаємодіють, а інколи безпосередньо спілкуються протягом тривалого періоду. Жертва кримінального правопорушення – іноземець у такий спосіб робить значний внесок у посягання, що спрямовано проти нього. Крім того, взаємодія злочинця та жертви кримінального правопорушення за певних обставин призводить до взаємних посягань, до інверсії стану «злочинець», «жертва», до поєднання в одній особі двох соціально-кримінологічних, а іноді й кримінально-процесуальних ролей, протилежних одна одній («злочинець – жертва», «підсудний – потерпілий»). Саме це сприяє виникненню ситуації, що значною мірою породжує проблему потерпілого від кримінального правопорушення, його вини та відповідальності, проблему наслідків реалізації потенційної віктимності.

Найбільш поширеною є поведінка потерпілого, яка полягає у спільному вживанні алкогольних напоїв, стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння (приблизно 40 % потерпілих були в нетверезому стані). Про це свідчать не лише матеріали кримінальних проваджень, а і результати соціологічних досліджень. Наприклад, анонімне опитування іноземців показало, що 2/3 осіб, які стали жертвами кримінальних правопорушень, визнали, що вони самі необережно спровокували протиправні дії щодо себе, а їх протести не сприймалися злочинцями серйозно. Третина потерпілих раніше не була знайома зі злочинцями, 16 % познайомилася з ними в день вчинення кримінального правопорушення, раніше знайомі зі злочинцем становили 32 %, сусіди – 12 %, члени сім'ї – 3 % [8, с. 275].

Головною загальною причиною вчинення кримінальних правопорушень стосовно іноземців є *міграційні процеси*, які завжди впливали на процес суспільного розвитку.

Тому на особливу увагу заслуговує нелегальна міграція, яка підживлює маргінальну частину країни перебування мігрантів новими конфліктами, наприклад, етноконфліктами та специфічною навколо кримінальною субкультурою. Тож, потрапивши до нової країни, нелегальні мігранти намагаються загубитися в етнічних діаспорах для того, щоб знайти роботу та сховатися від влади. Організована злочинність прагне активно використовувати в кримінальних цілях фактор міграції населення та пов'язаного з цим розростання етнічних кримінальних угруповань, які жорстко корелюють з імміграційними процесами.

Самі мігранти належать соціальним групам із підвищеним ступенем віктимності. Нелегальні іммігранти від початку опиняються у повній залежності від транснаціональної організованої злочинності. Організовані злочинні групи, які займаються нелегальною міграцією, здійснюють перевезення мігрантів у небезпечних умовах [9, с. 174–175].

Особливо актуальними в умовах глобалізації сьогодні стають кримінологічні дослідження етнокультурних чинників віктимізації [10, с. 133], коли масова міграція, мультикультуралізм і систематична міжнаціональна взаємодія тією чи іншою мірою стають характерними для більшості економічно розвинених країн. В останні десятиліття посилюється негативне ставлення до мігрантів, суспільство все більше набуває рис мультикультуралізму, виконує роль катализатора негативного ставлення до представників етнічних груп.

Низка віктимогенних чинників підсилює ризик насильства саме щодо жінок, які

насамперед належать до різних груп мігрантів [11, с. 319]. Це чинники частоті зміни місця проживання, одиночне проживання, наявність малолітніх дітей, можливість бути використаною для задоволення сексуальної потреби.

Очевидний високий ступінь залежності віктимності жінок від культурного фону їх оточення, визначеного тією чи іншою етнічною належністю. Наприклад, азіатські жінки рідше, ніж представники інших груп, захищаються, погрожуючи або нападаючи на кривдника, або викликаючи поліцію. Виділимо такі параметри, які характеризують навколишнє середовище або спосіб життя жертви: 1) чинники, які зменшують ступінь віктимізації (тривалість проживання на одному місці; наявність свого будинку або квартири); 2) чинники, які збільшують ступінь віктимізації (часта зміна місця проживання; проживання в місті; здача свого житла в найм); 3) особистісні чинники: розлучення з чоловіком; кількість малолітніх дітей; пов'язана з роботою необхідність залишати будинок вночі; низький дохід; відсутність роботи; низький рівень освіти [12, с. 118].

Характеристика злочинця містить у собі короткий аналіз відносин «жертва-кривдник», расову та етнічну належність кривдника, її стать і вік.

Характеристики інциденту містили: тип правопорушення, місце розташування інциденту, наявність зброї, чи було вчинено групове насильство, чи був кривдник під впливом будь-якої речовини, яка впливає на психіку. Аналіз наслідків інциденту припускає дані про розмір завданої шкоди, заходи, вжиті жертвою у відповідь на інцидент, про факт інформування про нього в поліцію. Лише інститут шлюбу проявився як чинник «захисту» для всіх жінок.

Можна констатувати, що чинники зміни параметрів віктимності окремих соціальних страт і груп населення в сучасних умовах безпосередньо пов'язані з глобалізацією, з криміногенними і віктимогенними обставинами, які супроводжують етнокультурні процеси.

Зміна культурного середовища відтворення більшості страт, процеси міграції, формування транснаціональної системи стратифікації («паралельної» по відношенню до традиційної), характерна для глобалізації зміна культурологічних параметрів соціального середовища – все це може посилити або навпаки знизити рівень віктимізації соціального статусу.

При цьому просторове «розповзання» етнічних громад за межі національних кордонів породжує нові форми гібридної культурної ідентичності, які вже не прив'язані до певної території та структури управління.

Транскордонні культурні ареали розмивають місцеві спільноти, які створилися в цій географічній зоні. Протистояння і взаємну нетерпимість посилює зростаюча конкуренція на ринках праці, поширення через кордони таких соціальних аномалій як наркоманія, кримінальні мережеві структури тощо.

Використання іноземців у різних галузях економіки, а особливо в будівництві та сільському господарстві, привабливо з огляду на жорстоку по своїй суті експлуатації цих осіб, що володіють підвищеною віктимністю. Супутні залученню іноземної робочої сили витрати, враховуючи короткочасність перебування іноземців у країні й відсутність необхідності в будь-якій соціальній інфраструктурі, порівняно низькі. Основною причиною є чітко виражений трудовий характер, оскільки головним мотивом виїзду з батьківщини більшості нелегальних мігрантів є працевлаштування. Більшість опитаних мігрантів серед причин виїзду за межі своєї країни називають, передусім, низьку оплату праці та відсутність пристойної високооплачуваної роботи [13, с. 179–184].

У цьому контексті довготривалі заробітчанські поїздки, в тому числі нелегальні, є не просто міграційними переміщеннями з метою працевлаштування. Вони стали звичним способом життя для значної частини населення, оскільки відіграють роль певного компенсатора низького рівня життя в своїй країні і дають змогу трудовим мігрантам виживати і пристосуватись до складних соціально-економічних умов [14, с. 109].

Відповідно слабе матеріальне забезпечення іноземців (ідеться, звичайно, про галузі, де застосовується виключно некваліфікована фізична праця) часто сприяє їх безпорадності під час відстоювання своїх прав, призводить до тотальної залежності від роботодавця (набагато більшою, ніж у корінного населення). Зокрема, іноземець, особливо з країн Азії, здебільшого у складі команди або бригади, сформованої ще до

прибуття в країну, яка не володіє українською мовою, як правило, не може на свій розсуд змінити місце роботи або вимагати гідних умов праці.

До найбільш значущих зовнішніх чинників, що сприяють злочинності стосовно іноземців, треба віднести:

- нездатність держави ефективно контролювати економічні, міграційні процеси, забезпечувати їх позитивний розвиток;
- високий рівень криміналу, корупції в суспільстві;
- недостатню розвиненість, стійкість, зрозумілість і передбачуваність законодавства;
- проблеми трудової зайнятості місцевого населення, низький рівень його матеріального добробуту;
- організацію діяльності правоохоронних і судових органів, недостатню розвиненість заходів запобігання кримінальним правопорушенням, а також заходів, спрямованих на зменшення віктимізації населення;
- високий рівень латентності кримінальних правопорушень;
- мігрантофобія, наявність екстремістських організацій і проявів ксенофобії серед населення.

Етнічна належність як важлива складова особистісної віктимності іноземців відіграє досить помітну роль у віктимізації. Дані емпіричного дослідження показують, що 55 % умисних кримінальних правопорушень вчинялися з конкретним умислом, спрямованим виключно на жертву-іноземця. Крім того, опитування експертів і самих іноземців підтверджують існування осіб, мотивованих на вчинення кримінальних правопорушень, спрямованих виключно на представників досліджуваної соціальної групи.

Вивчення кримінальних проваджень показує, що для кримінальних правопорушень проти особи (вбивства, заподіяння шкоди здоров'ю) найбільш небезпечною віковою віктимністю володіють особи 30–39 років (24,6 %), а також 25–29 років (20,6 %), а для кримінальних правопорушень корисливої спрямованості (крадіжки, грабежі, розбої, вимагання) – особи від 17 до 25 років (35 %). Крім того, аналіз відомостей про жертву за ознакою статі свідчить, що 68,4 % з них це чоловіки і 31,5 % – жінки. Але при цьому жінки частіше страждали від злочинів проти статевої свободи особи (99 %), що для чоловіків невластиво (менше 1 %). Водночас жінки менш схильні до тяжких насильницьких злочинів проти життя (жінки – 23,1 % і чоловіки – 76,8 %), трохи вище їх віктимність при розкраданнях (жінки – 33 %, чоловіки – 67 %).

Біофізичні характеристики людини, до яких належить її стать, вік, психічний стан, відіграють важливу роль у поведінці. Під час вчинення кримінальних правопорушень вони являють собою чинників, що сприяють злочинній поведінці, хоча і не є причиною, що неминуче породжує протиправне діяння. Отже, серед внутрішніх віктимогенних чинників найбільш значущими є:

- етнопсихологічні, пов'язані з належністю до певного етносу, що диктує стереотипи поведінки, перенесення своїх специфічних традицій і правил поведінки у взаємовідносини в країні, в якій перебуває;
- статусні, пов'язані з особистим правовим статусом, що визначає легальність або нелегальність перебування в чужій країні, а також з відсутністю громадянства;
- матеріальні – наявністю, як правило, значних матеріальних цінностей при ігноруванні або незнанні заходів забезпечення особистої і майнової безпеки;
- лінгвістичні, що виражаються в незнанні або слабкому знанні української мови;
- культурно-освітні, що визначають рівень взаємодії з місцевим населенням;
- тимчасові, пов'язані з тривалістю перебування в імміграції;
- територіальні, що визначаються вибором іноземцями свого місця проживання;
- особистісні, пов'язані з психічними і фізичними особливостями конкретних індивідів, що впливають на їх девіантність, зокрема складністю психологічної адаптації до умов країни перебування; провокуючою поведінкою; процесом віктимогенної стигматизації іноземців.

Варто констатувати, що частина цих чинників не залежить від поведінки жертви, а інша частина пов'язана з психологічними якостями, які реалізуються у відповідних

діях потерпілого. Найчастіше вони накладаються один на одного, підсилюючи віктимогенні властивості жертви і призводячи до несподіваних результатів.

Підсумовуючи характеристику детермінації віктимності та віктимізації як соціальних явищ суспільного розвитку, ми згодні з думкою сучасних кримінологів [15, с. 351] та віктимологів [5; 7] щодо високого ступеня віктимності глобалізації, урбанізації та міграції, особливо нелегальної, наголошуючи водночас, що вирішення проблем України у цих сферах шляхом загальносоціального віктимологічного запобігання злочинності має здійснюватися у комплексі з девіктимізацією на індивідуальному рівні. Отже, головною детермінантою, що впливає на вчинення кримінальних правопорушень стосовно іноземців, є віктимізація. Особливостями такого процесу визначається низка чинників, які сприяють вчиненню кримінальних правопорушень стосовно іноземців.

Особливістю віктимізації є поведінка самого іноземця та його статус в країні. У взаємозв'язку «злочинець–жертва» закладений значний потенціал віктимологічних заходів впливу на злочинність. У елементах механізму злочинної поведінки, а саме реальна можливість вчинити кримінальне правопорушення у злочинця включає в себе чинники підвищеної віктимності жертви. Нейтралізуючи або оптимізуючи такі чинники, можливим є внесення дисбалансу до всієї системи чинників, що становлять «наявність у злочинця реальної можливості вчинити кримінальне правопорушення», а також здійснення опосередкованого впливу на мотивацію злочинця.

Міграційні процеси завжди впливали на процесу суспільного розвитку. Соціально-економічні і політичні кризи, міжнаціональні і військові конфлікти породжують якісно принципово нові процеси в міграції та в її кримінологічно значущих характеристиках.

Із вищевикладеного потрібно, на нашу думку, зробити необхідні **висновки**, сутність яких полягає у такому:

1) специфіка процесу віктимізації іноземних громадян зумовлена специфікою статусу нелегального/легального мігранта (іноземці, які прибувають до України, попадають в незвичні для себе умови, стикаються з іншими традиціями, правилами поведінки, укладом життя, правовою системою, етичними цінностями. У разі кримінальної віктимізації іноземних громадян за межами своєї батьківщини виникає зіткнення стереотипів поведінки, що є одним з основних її чинників);

2) категорія нелегальних мігрантів найбільш віктимізована, бо процеси особистої віктимізації (переважно низький освітній рівень; усвідомлення своєї чужини, невитребуваності, факту нелегального знаходження в країні перебування; незнання вимог чинного законодавства країни перебування; мовний бар'єр; занижене почуття соціальної справедливості і самооцінки; групова та індивідуальна конформність при анонімному способі життя; етнопсихологічні особливості, які у віктимологічному розумінні становлять національні віктимні традиції; недовіра до державних органів; соціальна дезадаптація) визначають специфіку процесу індивідуальної і групової віктимізації.

Виявлення чинників, що сприяють віктимізації іноземців та детермінують кримінально-протиправні діяння щодо них, необхідне для вироблення належної системи конкретних запобіжних заходів, покликаних унеможливити вчинення кримінальних правопорушень стосовно цієї категорії населення.

Список використаних джерел

1. Албул С. В. Кримінологічна характеристика корисливо-насильницьких злочинів відносно іноземних громадян : автореф. дис...канд. юрид. наук : 12.00.08 / Одеська національна юридична академія. Одеса, 2005. 18 с.
2. Нежурбіда С. І. Етіологія злочину: теорії, аналіз, результат : монограф. Чернівці : Друк Арт, 2013. 432 с.
3. Джу́жа О. М., Михайленко П. П., Кулик О. Г. Курс кримінології: загальна частина : підручник / за заг. ред. О. М. Джу́жи. Київ : Юрінком Інтер, 2001. 326 с.
4. Головін Б. М. Кримінологічне поняття віктимізації. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція*. 2015. Вип. 15(2). С. 93–96.
5. Джу́жа А. О. Основні напрями удосконалення віктимологічного запобігання правопорушенням в Україні : монограф. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2016. 304 с.
6. Туляков В. А. Виктимология (социальные и криминологические проблемы) :

монографія. Одеса, 2000. 336 с.

7. Віктимологія : навч. посіб. / за заг. ред. В. В. Голіни, Б. М. Головкина. Харків : Право, 2017. 308 с.

8. Кримінологія: академ. курс / за заг. ред. проф. О. М. Литвинова. Харків : Видавничий дім «Кондор», 2018. 588 с.

9. Джужа О. М. Запобігання злочинам: кримінологічно-віктимологічна парадигма : монографія. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2015. 331 с.

10. Джужа О. М. Віктимологія на захисті прав і законних інтересів жертви злочину. *Право України*. 2002. № 2. С. 133–138.

11. Кузьменко О. В. Жінки жертви контрабанди. *Боротьба з контрабандами: проблеми та шляхи вирішення* : матеріали III Міжнародної науково-практ. конф. (Київ, 4–6 черв. 1998 р.). Київ, 1998. Т. 10. С. 319–320.

12. Шаповалов О. В. Кримінологічні ризики сьогодення і шляхи профілактики віктимності населення. *Науковий вісник Київського національного університету внутрішніх справ*. 2006. № 5. С. 118–120.

13. Звездна Т. М. Нелегальна міжнародна міграція: причини та небезпека. *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. Вип. 68. С. 179–184.

14. Книш С. В. Запобігання нелегальній міграції як засіб забезпечення людини від продажу в рабство та подальшої експлуатації. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2014. Вип. 26. С. 205–208.

15. Кримінологія. Загальна частина : альбом-схема / авт. упор. С. Ф. Денисов, Т. А. Денисова, С. Г. Кулик, О. С. Шеремет. Чернігів : ПАТ ПБК «Десна», 2015. 658 с.

Надійшла до редакції 18.07.2022

References

1. Albul, S. V. (2005) Kryminolohichna kharakterystyka koryslyvo-nasylnytskykh zlochyniv vidnosno inozemnykh hromadian [Criminological characteristics of selfish and violent crimes against foreign citizens] : avtoref. dys...kand. yuryd. nauk : 12.00.08 / Odeska natsionalna yurydychna akademiya. Odesa, 18 p. [in Ukr.].

2. Nezhurbida, S. I. (2013) Etiolohiia zlochyну: teorii, analiz, rezultat [Etiology of crime: theories, analysis, result] : monohraf. Chernivtsi : Druk Art, 432 p. [in Ukr.].

3. Dzhuzha, O. M., Mykhailenko, P. P., Kulyk, O. H. (2001) Kurs kryminolohii: zahalna chastyna [Criminology course: general part] : pidruchnyk / za zah. red. O. M. Dzhuzhy. Kyiv : Yurinkom Inter, 326 p. [in Ukr.].

4. Holovkin, B. M. (2015) Kryminolohichne poniattia viktyimizatsii [Criminological concept of victimization]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriia : Yurysprudentsiia*. Issue 15(2), pp. 93–96. [in Ukr.].

5. Dzhuzha, A. O. (2016) Osnovni napriamy udoskonalennia viktymolohichnoho zapobihannia pravoporushenniam v Ukraini [The main areas of improvement of victimological crime prevention in Ukraine] : monohrafiia. Kyiv : Nats. akad. vnutr. sprav, 304 p. [in Ukr.].

6. Tulyakov, V. A. (2000) Viktymologiya (socialnye i kriminologicheskie problemy) [Victimology (social and criminological problems)] : monograf. Odesa, 336 p. [in Russ.].

7. Viktymolohiia [Victimology] : navch. posib. / za zah. red. V. V. Holiny, B. M. Holovkina. Kharkiv : Pravo, 2017. 308 p. [in Ukr.].

8. Kryminolohiia: akadem. Kurs [Criminology: Academ. course] / za zah. red. prof. O. M. Lytvynova. Kharkiv : Vydavnychi dim «Kondor», 2018. 588 p. [in Ukr.].

9. Dzhuzha, O. M. (2015) Zapobihannia zlochynam: kryminoloho-viktymolohichna paradyhma [Crime prevention: criminological-victimological paradigm] : monohrafiia. Kyiv : Nats. akad. vnutr. sprav, 331 p. [in Ukr.].

10. Dzhuzha, O. M. (2002) Viktymolohiia na zakhysti prav i zakonnykh interesiv zhertvy zlochyну [Victimology for the protection of the rights and legitimate interests of the victim of a crime]. *Pravo Ukrainy*. № 2, pp. 133–138. [in Ukr.].

11. Kuzmenko, O. V. (1998) Zhinky zhertvy kontrabandy [Women are victims of smuggling] *Borotba z kontrabandamy: problemy ta shliakhy vyrishennia: materialy III Mizhnarodnoi nauково-prakt. konf. (Kyiv, 4–6 cherv. 1998 r.)*. Kyiv, Vol. 10, pp. 319–320. [in Ukr.].

12. Shapovalov, O. V. (2006) Kryminolohichni ryzyky sohodennia i shliakhy profilaktyky viktymnosti naselennia [Criminological risks of today and ways to prevent victimization of the population]. *Naukovyi visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. № 5, pp. 118–120. [in Ukr.].

13. Zvozdna T. M. (2012) Nelehalna mizhnarodna mihratsiia: prychny ta nebezpeka [Illegal international migration: causes and dangers]. *Aktualni problemy derzhavy i prava*. Issue 68, pp. 179–184. [in Ukr.].

14. Knysh, S. V. (2014) Zapobihannia nelegalnii mihratsii yak zasib ubezpechennia liudyny vid prodazhu v rabstvo ta podalshoi ekspluatatsii [Prevention of illegal migration as a means of securing a person from being sold into slavery and further exploitation]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya : Pravo*. Issue 26, pp. 205–208. [in Ukr.].

15. Kryminolohiia. Zahalna chastyna [Criminology. General part] : albom-skema / avt. upor. S. F. Denysov, T. A. Denysova, S. H. Kulyk, O. S. Sheremet. Chernihiv : PAT PVK «Desna», 2015. 658 p. [in Ukr.].

ABSTRACT

Hela Chkheidze. Determinants affecting the commission of criminal offenses against foreigners. The article defines ways of criminological concept of determinants affecting the commission of criminal offenses against foreigners, which contain two aspects: the victimological attitude of a foreigner and the specific life situation that develops before the commission of a criminal offense. At the same time, attention was paid to the fact that when committing intentional crimes, as a rule, an antisocial attitude plays a decisive role, while when committing careless crimes, the role of the life situation increases. Regarding the subject of this article, the first is a specific person – a foreign citizen and the illegal actions of a criminal nature committed against him, and the second is criminality as a special social phenomenon. The main thing remains that criminal orientation towards such persons due to their citizenship, way of life and behavior creates preconditions for committing criminal and illegal acts against them.

It was established that the most important circumstance is the behavior of the victim of a criminal offense, namely, the criminal and the victim interact in the mechanism of committing a criminal offense. The «criminal–victim» relationship has a significant potential for victimological measures to influence criminality. In the elements of the mechanism of criminal behavior, namely, the real possibility of committing a criminal offense for the criminal includes factors of increased victimization of the victim.

Emphasis has been placed on victimhood, victimization, migration processes, on the basis of which external and internal victimogenic factors that contribute to the commission of criminal offenses against foreigners are singled out.

It has been noted that the identification of factors that contribute to the victimization of foreigners and determine criminal and illegal acts against them is necessary for the development of an appropriate system of specific preventive measures designed to make it impossible to commit criminal offenses against this category of the population.

Keywords: *foreigner, determinants, reason, condition, criminal offense, victimhood, victimization.*